

Vicenç Llorca

L'últim nord

Esguarda per la finestra on el teu fill
obria la llum dels núvols
per guanyar la carícia de la fulla.
Era la seva esperança solitària
la que t'ha fet venir per ser un home.

RELLOTGE DE SOL

Dóna'm instants d'eternitat, amor,
i així ompliré de sal el buit que solca
el pas del temps, l'arruga d'aquell riu
que en soledat avança sec d'origen.

No sé d'on véns ni on vaig. Cerco el meu nord
mirant el sol i l'ombra que projecta
el meu present de cos enamorat:
allò que sóc lliurat a un clam de lluita.

Rellotge encès, l'agulla ha confiat
cada moment als dits callats dels astres;
cada futur, al ritme de la llum
dictada al dits cremant de la nostra hora.

Tingues instants d'amor, eternitat,
i comprendré la pau en els teus braços.

NORD A L'ORIENT

El nord era l'orient d'una perla.
Calladament, els signes confiaven
els prodigis als rius de les estepes.
Una perla, l'orient del meu nord.

El nord era vida pròpia, oculta
rere l'amor que inventaven els astres
en la llum de l'instant dels nostres ulls.
Oculta, pròpia vida el meu nord.

L'últim nord és un infant regalat
per l'hivern de l'espera, per la neu
que acotxa els camps i els dóna somni i fruit.
Infant regalat, el meu últim nord.

L'ALBA DEL SOMNI

Sóc com el somni que anhelà
la llum del dia
i, fatigat de moure's
pel foc apagat de la ment,
decidí deixar els seus companys
rere l'esperança d'una ombra
on comprendre el repòs del sol.

Aviat va poder sentir
un fred d'estrella sense nord,
la immensa estesa de la soledat.

I va conèixer la temença
del naixement del cos,
tot just l'instant abans de fondre's.

Sóc com el cos que desitjà
la llum del somni.

VIDES IGUALS

Enllà de tu, mai no et serà permès
de saber quina vida t'ha habitat.

Hi ha el somni que et duplica sense oblit:
per ell, els déus t'han revelat secrets.

En algun lloc, hi ha algú que amb tu camina:
per ell, la teva veu desfà silencis.

En algun temps, hi ha uns ulls que, plàcids, miren:
per ells, hi ha sentiments que et perpetuen.

Dolç naufragar: la teva solitud
és un misteri que amb tu sap trobar-se
en l'angle just del mot
on mai no et trobes.

LA LITERATURA ÉS UN ANIMAL

La vida és com un monstre
amb la forma del laberint.
I la literatura, un animal
que se'l mira i en cerca la sortida,
expectant per si en la fugida
haurà tal volta de lluitar.

Només l'atzar,
aquest ordre d'enigmes
més enllà de la ment,
sap el destí de la trobada
i el fil de la sortida.

El cor del so batega,
la pell del sentit sua,
mes la paraula resisteix
en l'animal que es mou
pels plecs del cos del monstre,
amb la secreta
velocitat
de la metàfora.

LA PARTIDA

Quan, d'hora, t'has llevat
i les barques de l'alba
reflecteixen en els teus ulls
la manca de camí,
la quietud que avui viuràs
decretada per algun déu
de voluntat incerta,

no ploris pel fracàs dels teus viatges,
perquè la vida calla per als homes;
no creguis que tot ha estat fum,
perquè no es pot veure el nucli del foc.

Aferra't a l'amor
que ha recorregut el teu cos
com una sang eterna al cel,
i mira el Nord amb la bellesa
que, en els dies que t'han estat donats,
has sabut beure amb el vi dels valents.

Llavors guanyaràs la partida als déus.

CARTOGRAFIA DE TARDOR

No tinguis por.

Les carreteres no tenien fites
sota els anys de les pluges,
i les fulles cobrien els asfalts
decidint la tardor sobre els camins...

No tinguis por.

Dels fars, es mesclaven les llums
amb la suspensió de l'aigua,
atorgant un instant abstracte
al sentit de la ruta...

No tinguis por.

Amb el temps som més cecs,
però més rics d'instint,
i sabem viure amb la potència
acumulada, com un estrany foc,
en el celler de la memòria.

No tinguis por.

Mentre visquis als mapes de tardor,
seré el cartògraf de les arribades.

FAR EN LA COSTA

Sento com cau la soledat
ignorant el soroll del món
perquè és silenci humit de mur
que penetra el fred de les vides.

Si encara no té la meva ànima,
per què vol posseir el meu cos?
Encenc la sal del núvol fràgil,
i crema el sol en la memòria.

Far en la costa del naufragi,
amor, et sé senyal de rumb
si dic t'estimo i tu no hi ets,
si dic t'estimo i tu ja véns.

LA MEMÒRIA DE L'AIGUA

Ara que el cel i el mar
s'acorden sota la batuta
d'un blau grisenc...

Ara que al món no hi pot haver
més pluja estesa,
caient o continguda,
reconec el meu pas
com el d'un riu
que creix, que es calma,
que passa, que s'adorm,
que s'accelera...

No evito cap corrent.
Habitó la memòria de l'aigua
que serà després forma d'arbre,
instint de la bèstia al bosc,
raons del mar
en els ulls que contemplaran
tanta vida en el temps dels rius.

RETORN AL SILENCI

El silenci de la pluja
és el regal que el temps concedeix
a la paraula dels homes.

Converteix la caiguda de l'aigua
en el seu accent,
i la frescor que exhala la terra,
en l'ortografia del paisatge.

Així aprenem a parlar
amb el cel que ens ha cregut.